Dík za váš úsměv - Černý, Mirek

Pohořím trosek bitevních polí
od dob, kdy se narodil čas,
procházel hrdina, jehož jméno historie nezná.
Kterému vojáci říkají saniťák.
Poznal jsem dobře jednoho z nich,
jednoho z dlouhé řady těch,
kteří dali své mládí, svůj život,
životům jiných.

Tam kde se blýská jisker vír, a v záři plamenů
víří saze jako vosí roj.
Baví se hrou, jenž mění města na pár kamenů,
smí si hrát, když kolem zuří boj.

Řekli mi: "Půjdeš s ním!" a tak jsem šel.
Každý krok ved nás k frontě blíž,
nevzal si pušku, že prý ho ochrání
bílý terč na přilbě - a v něm červený kříž.
Procházel místy, která utichla
a spala únavou po bálu nočních hrůz,
šel jako robot - jen dlaní, tu a tam,
otvíral před sebou oponu slaných slz.

Hledal ty, jejichž srdce ještě bila,
a jim pak rozdával víru, že budou žít.
Pátral i po těch, kteří už nevstanou,
aby, až válka zavolá, do boje mohli jít.
I, jejichž život navždy zmizel
a temně rudou krví nasytil zbitou zem.
Jako by ji chtěl zahřívat. A chránit
před věčným prokletím a před válečným zlem.

Každému z nich očistil rukou tváře.
A já si všim, jak jsem tam nad ním stál,
že každý muž, který tu ztratil život,
vypadá vlastně, jako by se smál.
Kocovina výstřelů pak znovu probudila den.
A když jsme v zákopu upíjeli svůj čaj,
svěřil mi tajemství úsměvu padlých:
To prý je znamení, že došli na pokraj.

Tam kde se blýská jisker vír, a v záři plamenů,
víří, běsní, zuří lítý boj.
Dát všechen žár a teplo pecím z chladných kamenů,
znít v komínech jako včelí roj!

Dny, týdny, měsíce i roky přešly.
A jejich prach zakrývá obraz krutých scén,
jen občas, na okamžik, vzpomínka se vrací,
když kladu květiny na hroby beze jmen.
Zaslechnu znovu to, co říkal mi ten voják.
A zdá se mi, že neslyším ho sám,
když v očích dětí, v očích průzračných jak křišťál,
které nic netuší, mohu číst: "Díky vám!"

Že se dnes blýská jisker vír, a plamen
září jen pod pláty kamen,
za váš úsměv, za váš úsměv dík!